

A. Crooke, Strategic Culture: Cílem zájmů Washingtonu na Ukrajině není Ukrajina, ani válka o hodnoty, ani Rusko, ale ... ČÍNA!

- CZ24 News | 17. listopadu 2022

USA/RUSKO/ČÍNA: Skutečné zájmy Washingtonu na Ukrajině je třeba chápat nikoli jako válku o hodnoty, ale spíše jako křížující střelu vypálenou na Čínu, nikoli na Rusko. Všimněte si problému: EU ztratila Rusko jako partnera, přesto trvá na zachování obchodu s Čínou. Za druhé, Čína se však musí podřídít „pravidlům“ EU, pokud jde o uspořádání její ekonomiky. Za třetí, i Čína musí přijmout skutečnost, že ji budou lidé jako Olaf Scholtz a Charles Michel „kadrovat“ za to, že „neukončila nezákonnou válku Ruska na Ukrajině“. Za čtvrté, my, EU, na vás každopádně nehodláme být závislí. A za páté, udělejte si pořádek v porušování lidských práv!

Páni! No, první reakcí by mohl být návrat zpět na Akademii a připomenout si něco o umění diplomatického diskurzu, což je jeden z nápadů. Nicméně samotný počet nesouvislostí s tímto postojem je zarážející. Za prvé, zbytek světa se o probuzené myšlenkové pochody vedoucích představitelů EU příliš nezajímá (Číňané jednoduše [zrušili](#) plánovaný projev šéfa EU Michela na shromáždění v Pekingu). Evropa ztratila Rusko; pravděpodobně ztratí i Čínu. A pravděpodobně se ocitne vyloučena z kolosální zóny volného obchodu, která se v Eurasii rozvíjí – jak se bloky diferencují do samostatných obchodních sfér. Jak to tedy vypadá s onou opěvovanou ambicí EU stát se globálním hráčem? ... Možná, že právě kultura myšlenkových kódů EU může být problémem pro její ambice.

Vy (EU) jste to nedomysleli: nyní jste závislým přívěskem americké ekonomiky – oporou pro udržení výsostného postavení Ameriky v globálním systému – v době, kdy se její dravý ekonomický model tisknutí peněz s nulovým úrokem ocitl pod ledovcem (tzv. zrychlující se inflace). Americký průmysl potřebuje zajatecký trh ve světě, který se rychle rozděluje na dvě oddělené sféry. Vy jste byli „zvoleni“, abyste tuto roli splnili.

Zadržování Číny je jednoznačným cílem Ameriky. A to znamená, že brání evropskému kontinentu, aby se přiblížil k Asii a vytvořil největší zónu volného obchodu na světě. Washington tomu musel zabránit (tj. sabotovat Nord Stream), aby si zachoval Evropu jako trh v zajetí a zbytky dolarových „privilegií“.

Evropa jako americká závislost je vnímána tak, že se vzdala nejen ekonomické, ale i politické účasti. Jednoduše řečeno, EU přišla o svůj obchodní model levné energie s probuzeným myšlením a řečnickými kodexy „stojím při Ukrajině“ a nyní zjišťuje, že je politicky bezmocná. Proč by „ostatní“ jednali s dvořany, když se mohou obrátit přímo na „velení“ ve Washingtonu?

Kulturní blok, který EU přijala, jí navíc brání v politickém ukončení války na Ukrajině. Spíše se tím zapříčiňuje eskalace.

Problém je v tom, že jste uvěřili liberální americké představě o donucovacím procesu vyvolané vládní dysfunkčnosti – tedy stavu masové psychózy, kterou může vyvolat každý zbraňový dysfunkční stav společnosti. A byl to úspěch (v jeho vlastních úzkých podmínkách).

Větším poselstvím je, že „indukovaná dysfunkčnost“, která pochoduje ve shodě a používá taktiku kulturního bloku k potlačení jakýchkoli odlišných názorů, může vytvořit a vytváří společnost, které lze vládnout (přimět ji k poddajnosti nepřijemnostmi a aplikovanou bolestí) – aniž by bylo nutné vládnout (tj. zajistit, aby věci skutečně fungovaly).

A vynucená shoda se osvědčila při realizaci nejrůznějších dalších ideologických schémat, která by veřejnost jinak nikdy nepřijala.

Během nedávné pandemie byla vyzkoušena dysfunkčnost zbraní. Veřejnost byla přesvědčena, aby akceptovala systémovou degradaci ekonomiky. Západní představitelé pravidelně vyjadřovali příjemné překvapení nad mírou poddajnosti veřejnosti, které bylo během výluk dosaženo. Samozřejmě to bylo možné jen díky „probuzeným davům“ na sociálních platformách, které podsouvaly motivy každému, kdo zpochybňoval „vědu“, rozsah mimořádné situace nebo dlouhodobé toxické účinky na reálnou ekonomiku. Byla zavedena kulturní blokáda.

Stejný proces je patrný i dnes: EU se ocitla v (další) „nouzové situaci“, protože se dopustila strategické chyby v souvislosti se sankcemi vůči Rusku. Politická třída se domnívala, že dopady sankcí EU na Rusko nabízejí „jednoznačný“ výsledek: Rusko se během několika týdnů složí a vše se vrátí do starých kolejí. Energie by opět volně proudila do EU, vše by se vrátilo do „normálu“.

Místo toho Evropa čelí hospodářskému kolapsu v důsledku astronomických nákladů na pohonné hmoty.

Někteří evropští představitelé – horliví zastánci ekologického přechodu – však toto „selhání“ sankcí a následný hospodářský chaos způsobený prudkým nárůstem cen energie tiše přijímají a využívají je jako strategickou výhodu pro urychlení ekologického přechodu. Evropské úřady tento patologický přístup aktivně podporují v domněnku, že bolest, která z toho plyne, donutí jejich společnosti, aby se podřídily deindustrializaci, přijaly monitorování uhlíkové stopy a zelený přechod; a také aby nesly budoucí monumentální náklady přechodu.

Yellenová výslovně oslavovala finanční bolest (nefunkčnost) právě proto, že slouží k urychlení „přechodu“ (ať se nám to líbí, nebo ne) – i kdyby to mělo občany vytlačit ze zaměstnání a dostat je na okraj společnosti.

Zde je tedy problém: někteří členové politické třídy EU mohou doufat v posílení války proti Rusku, protože v ní vidí nejrůznější výhody – rozšíření centralizované kontroly nad členskými státy a usnadnění nových způsobů tisku peněz (vzájemné dluhové nástroje) údajně na financování Ukrajiny.

Jistě – ale i v Evropě panují obavy z rozpadu společnosti. Problém? EU nedokáže Ukrajinu přimět k dohodě.

Jde o to, že EU v souladu s kulturními tropy probuzení zarámovala ukrajinský konflikt do absolutní oběti: Ruský revanšistický vůdce, který sní o bývalém impériu, nezákonně a bez provokace napadl a zabral území svého souseda, přičemž se dopustil ohavných válečných zločinů. Pachatel musí čelit ponižující porážce – v opačném případě, pokud získá metr, zabere kilometr. A světový řád bude „na odpis“.

„Online dav“ byl prostřednictvím „influencerů“ veden k tomu, aby trval na tom, že [podpora amerického realistického tábora](#) vyjednávání o urovnání se rovná podpoře Ruska: spěchal odsoudit všechny hlasy – od slavného telegramu Billa Burnse (tehdejšího velvyslance USA a nyní šéfa CIA) z roku 2008 „Niet znamená Niet“, který varoval, že jakékoli převzetí Ukrajiny NATO znamená válku, až po profesory Mearsheimera, Kissingera nebo Elona Muska – jako nebezpečné „apologety Putina“. Musk nyní čelí bezpečnostnímu vyšetřování.

Logika je jasná: Overtonovo okno se tak zmenšuje pouze na ty, kteří prosazují totální porážku Ruska a konec Putinova „režimu“ – i kdyby to znamenalo riziko třetí světové války. Je to postoj „zničit a pálit“, který upřednostňují USA a spojenečtí neokonzervativci z EU.

Washington tedy tvrdí, že na Ukrajině nemá žádné zájmy – kromě podpory Kyjeva při obnově jeho území. Bidenova administrativa tvrdí, že se řídí přáním ukrajinského lidu.

Stále nevidíte problém, ke kterému nás tato logika vede? Je to postoj Potěmkinovy vesnice. Samá fasáda a nic „za ní“ nebo kolem ní. Konflikt na Ukrajině sám o sobě není „jedinečnou věcí“, ale „věcí“ o dvou listech. Na jedné úrovni je Ukrajina „státem“ mezi okolními státy a na druhé úrovni je *sama aktérem*. „Hráčem událostí“ – vlastně vlastníkem určitých dějin.

Potěmkinův „přístup“ spočívá v umělém uvolnění jakési abstraktní „mýtiny v lese“ uprostřed hustoty stromů, na níž má být umístěna viditelná věc – Ukrajina – a postavena před západní diváckou veřejnost, zbavená okolního kontextu, zbavená historie a skutečnosti, že je vědomým aktérem rozsáhlého dramatu.

Realisté byli *kulturně zablokováni*. Jejich motivy jsou zpochybňovány.

Název této hry – „Amerika nemá na Ukrajině žádné zásadní zájmy a je jen nevinným účastníkem vyvolaným na scénu aktem brutálního darebáctví“ – je zjevným podvodem. Stejně jako důsledek, že EU musí „válku“ podporovat, protože Ukrajina je obětí.

Spojené státy sledují geopolitickou strategii, která je založena na dvou stranách a jejímž cílem je potlačit prudký vzestup Číny a zachovat dominantní roli Ameriky ve světovém řádu. Lze o tom vůbec pochybovat? Ne, v žádném případě. Již dvě desetiletí se americká zahraniční politika soustředí na „obrat k Asii“.

Skutečné zájmy Washingtonu na Ukrajině je tedy třeba chápat nikoli jako válku o hodnoty – jak se domnívá EU – ale spíše jako křižující střelu vypálenou na Čínu, nikoli na Rusko. V podstatě je „hlavní cesta“ ke zhroucení Pekingu ve Washingtonu vnímána jako cesta přes oslabenou Moskvu. Reakce NATO na Ukrajinu je zamýšlena jako „dopis“ Číně týkající se Tchaj-wanu. A rozsáhlé sankce proti Rusku jsou vzkazem zbytku světa, aby si nezahrával s absolutním prvenstvím Ameriky.

Ale pokud je tento druhý kontext naprosto „mimo hru“ díky kulturnímu bloku a jediným bodem programu je fiktivní konstrukce Potěmkinovy vesnice, o čem se pak bavit?

Situaci tedy musí neúprosně vyřešit události – ne řeči. Kdo má potenciál k eskalační převaze? Rusko má mnoho – a různých – možností. Ukrajina má jen jednu. Zatlačit další vojska na linii dotyku a utrpět těžké ztráty. Co má Západ: TŘETÍ SVĚTOVOU VÁLKU?

Už chápete, proč vaše mírové úsilí vyšlo naprázdno? Prezident Si vysvětlil kancléři Scholtzovi situaci během jeho jednodenní cesty do Pekingu zdvořile, ale přesto důrazně: Poté, co Scholze poučil o prchavé kvalitě důvěry v jakémkoli politickém vztahu (což je kvalita, kterou je podle Siho třeba pěstovat), zdůraznil, že je třeba, aby se Evropa vyhnula ideologickému přístupu ke vztahům.

Hrubý překlad: Vy (pane Scholzi), jste zničili své vztahy s Ruskem; prováděli jste blokově orientovanou ideologickou politiku, a to bylo ve váš neprospěch. Nemyslete si, že totéž můžete udělat s Čínou.

(Nebo se zbytkem světa, dodal Xi).

[ZDROJ](#)